

Πως απορρίπτω τον Θεό; (π. Δημητρίου Μπόκου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η γαλλίδα συγγραφέας και φιλόσοφος Σιμόν ντε Μποβουάρ, μια από τις κυριώτερες εκπροσώπους του κινήματος του φεμινισμού στον 20ο αιώνα, στο αυτοβιογραφικό της έργο «Πως έγινα συγγραφέας» μεταξύ άλλων εξομολογείται:

«Πέρασα πολύ ευτυχισμένα παιδικά χρόνια. Κοινωνούσα, εξομολογιόμουν, ήμουν πολύ ευσεβής. Ήθελα να αρέσω στον καλό Θεό και να έχω μια κατάλευκη αγνή ψυχή... Μέχρι τα 12-13 μου όλα κυλούσαν υπέροχα για μένα. Τα πράγματα χάλασαν λίγο όταν μπήκα στην εφηβεία. Έγινα άτακτη, ανάποδη και χοντροκέφαλη - είχα αποκτήσει κακές συνήθειες και τρωγόμουν με τα ρούχα μου. Από την άλλη μεριά όμως, αναπτυσσόταν το κριτικό μου πνεύμα και όταν η μητέρα έλεγε «μη εκείνο, μη το άλλο»..., δεν την υπάκουα ποτέ με τη θέλησή μου.

Και τελικά σ' ένα σημαντικό θέμα πήρα την απόφαση να μην υπακούω. Έλεγχαν με άκρα αυστηρότητα τα αναγνώσματά μου... Περνούσα τις διακοπές μου στη Λιμουζέν, σ' ένα ιδιόκτητο κτήμα του παππού, ...και στην εξοχή ξέμενα πάντα από αναγνώσματα. Υπήρχαν στη βιβλιοθήκη κάποιες δεμένες συλλογές... Μου υπέδειξαν τα κομμάτια που ήταν «για μένα», ... και μου επέτρεψαν να πάρω τον τόμο στο δάσος όπου κατασκηνώνα για να διαβάσω. Μια ωραία ημέρα άρχισα να διαβάζω τα κομμάτια που δεν ήταν για μένα... Και όταν επιστρέψαμε στο Παρίσι, καταβρόχθισα όλη τη βιβλιοθήκη του πατέρα μου, ...οτιδήποτε έπεφτε στα χέρια μου.

Δεν είχα καθόλου την εντύπωση ότι έκανα κάτι κακό, δεν περνούσε καν από το μυαλό μου ότι προσέβαλλα το Θεό. Πρέπει να πω ότι είχα τακτοποιήσει -με τον τρόπο μου- τις σχέσεις μαζί του... Ωστόσο ένα βράδυ στη Λιμουζέν έκανα μέσα μου μερικές ερωτήσεις... Είπα στον εαυτό μου: το ότι δεν υπακούς, το ότι λες ψέματα, είναι κι αυτά αμαρτίες. Και τότε μου έγινε μια αποκάλυψη απόλυτα εκθαμβωτική: ποτέ δεν απαρνιόμουν πράγματα που μ' ευχαριστούσαν επειδή δήθεν ο Θεός τα

απαγόρευε. Άρα δεν πίστευα πια σ' εκείνον!».

Εντυπωσιάζει πράγματι η εύστοχη και ειλικρινής διαπίστωση της συγγραφέως! Αφού έκανε αυτό που της άρεσε, δεν είχε πλέον καμιά σχέση με τον Θεό.

Πόσο το έχουμε συνειδητοποιήσει αυτό οι Χριστιανοί; Έχουμε αντιληφθεί ότι το δικό μας θέλημα και το θέλημα του Θεού μπορεί να είναι δυό διαφορετικά πράγματα και να μη συμπίπτουν πάντα μεταξύ τους; Γι' αυτό και ο απόστ. Παύλος παρακινεί να προσπαθούμε συνεχώς να βρίσκουμε ποιό είναι το αγαθό, ευάρεστο και τέλειο θέλημα του Θεού, προς το οποίο πρέπει να προσαρμόζουμε κάθε δικό μας θέλημα, ώστε να μεταμορφώνουμε και να ανακαινίζουμε τον εαυτό μας, κάνοντάς τον έτσι θυσία ζωντανή, ευάρεστη στον Θεό (Ρωμ. 12, 1-2). Όταν δίνουμε προτεραιότητα στο δικό μας θέλημα που δεν συμπίπτει με το θέλημα του Θεού, ακόμα κι αν δεχόμαστε θεωρητικά τον Θεό, ουσιαστικά τον απορρίπτουμε. Δεν πιστεύουμε πια σ' αυτόν. Δεν ρυθμίζει Εκείνος τη ζωή μας. Είναι ένας ξένος για μας. Θεός μας είναι ο εαυτός μας με όσα του αρέσουν και τον εξυμνούν.

Αυτή την αυτοθέωση πόθησε μάταια ο Αδάμ, απορρίπτοντας τον δρόμο που του υπέδειξε ο Θεός. Γι' αυτό και ο νέος Αδάμ, ο Χριστός, απέφυγε συστηματικά το ίδιο λάθος. Δεν ζήτησε τίποτε δικό του, αλλά «εαυτόν εκένωσε» (Φιλ. 2, 7), για να γίνει απόλυτα υπάκουος στον Θεό-Πατέρα. Γι' αυτό και κάθε Χριστιανός που σκέπτεται με «νουν Χριστού» (Α Κορ. 2, 16) και δεν θέλει διαζύγιο απ' τον Θεό, προσπαθεί να υποτάξει εντελώς το δικό του θέλημα στο θέλημα του Θεού. Να πεθάνει για τον κόσμο. Να ζήσει για τον Θεό.

Πως θα το πετύχουμε αυτό, αν δεν απαρνηθούμε εκούσια τον εαυτό μας, κάθε τι που θέλουμε; Κι αν δεν γίνει αυτό, πως θα ακολουθήσουμε τον Χριστό; (Μαρκ. 8, 34).

(ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 375, Οκτώβριος 2014)

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com